

Народна Сила

LA FORCE NATIONALE.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ЛИТЕРАТУРА

Вѣстникъ „НАРОДНА СИЛА“

ИЗЛИЗА

Единъ пѣтъ въ седмицата.

Събота.

Цѣната му е:

ЗА ГОДИНА	10	ЛЕВА
ЗА 1/2 "	5	"
ЗА 1/4 "	3	"

Единъ брой 25 стотинки.

Волята е сила

Безъ сила няма свобода | Безъ свобода няма животъ

Писма, рѣкописи, статии и пари се испращатъ до администрацията на вѣстникътъ.

За обявления се плаща по 15 ст. на рѣдъ за първо печатание, а за всеко повторение по 10 ст.

Неплатени писма не се приематъ.

Рѣкописи назадъ не се връщатъ.

Единъ брой 25 стотинки.

Отъ Администрацията.

Умоляваме ония приятели, на които сме испратили първия брой отъ вѣстникътъ ни, да ни явятъ, ако не искатъ да бждатъ рѣдовни абонати, за да не имъ испращаме и за напредъ вѣстникътъ.

Плѣвень, 3 Януарий 1890 г.

По поводъ на нѣкои статии помѣстени въ Русскитѣ официозни вѣстници (1) ний не можемъ, да се напудимъ на наивниятъ начинъ съ когото нашитѣ съплеменници на отворѣно поле (en pleine aigre) и безсрамно кроятъ разни планове, единъ отъ други по несъстоятелни, за да ни завладѣятъ — за да ни поробятъ! Чюдимъ се ний и много се удивляваме защо тия севѣрни и студени като лѣдъ Славяни сж такива гонители на народитѣ, които самъ създателътъ на Вселенната е сътворилъ и ги е распрѣделилъ сѣки единъ отъ тѣхъ, да обитава известна часть отъ земното кълбо съгласно тѣхниятъ характеръ и пр., и да се наслаждава отъ животътъ съ когото го е подарилъ. — Още ни е по чюдно защото тия хищни божии творѣния сж стараятъ, да оничожачъ — да истриятъ отъ този бѣлий свѣтъ другитѣ язици? Охъ! колко народи сж затрили Русситѣ официознитѣ — тия заклетии врагове на Бога и на челоувѣчеството! колко челоувѣци сж расплакали тѣ по земята! Тѣ затриха и поробиха нашитѣ и тѣхни, въ Христа Спасителя, братия: Българитѣ отъ Бѣла България (2), малороситѣ, сво-

боднитѣ казаки, грузинитѣ (хубавото кавказск ошлемѣ), Поляцитѣ и Финлянитѣ и други и др., затриха ги тѣ и се надемиватъ на тѣхното черно робство — надъ тѣхното горчиво тегло — надъ тѣхниятъ студенъ гробъ! Че тия Славяни Русситѣ не сж ли Божии хулители? не сж ли святотатци, не сж ли най вжрлитѣ, най дивитѣ и най свирепитѣ гонители на Христовото учение — на Християнската вѣра? Охъ да! 1,100 пѣти да! защото тия севѣрни бѣли и лѣдни мечки, облечени въ невин ата агнешка кожа; ся прѣдставляватъ като най добритѣ Християни и паричатъ своята, вечно, лѣдна земля: *Святая Русь* — (Свита Руссия), правятъ голѣми църкви, обковани съ златни и безценни камани и ги накачатъ съ лѣскави икони и широки и тѣжки камлани — Иматъ Святи. Синодъ и милиони пѣкленни чяда облечени съ ний лѣскави черни одежди съ широки рѣскави, представляющи ся въ форма на Божии представители на земята и негови служители! —

Нашитъ Спасителъ Исусъ Христосъ казва: обичай брата си като самъ себѣ си; не убивай, не кради, не хули и пр. и пр., а святитѣ Русси го: колятъ, биятъ, грабятъ, убиватъ, мачкатъ и поробватъ! Ехъ! Християни ли сж тия адеки чяда, тия черни демони, тия пѣкленни отроци! — О! не, милионъ пѣти не — Тѣ (Русситѣ) сж най свирепитѣ, отъ грозниятъ лѣдянь северъ, зверове; най хищнитѣ стени чякали. — Тѣ сж по диви и по свирепи отъ полудивитѣ, Кивенци, Ташкенци, Туркомани, Киргизи и Бухарци; изроди на цѣлото челоувѣчество. — Тѣ ни плашатъ и мислятъ за положително, че ний (Българитѣ) се плашимъ отъ тѣхъ. — Горчиво се лѣжатъ! Тѣ забравятъ че ний не сме една пѣжна дива Туркомани, които живѣятъ по Азиятскитѣ горѣци пустини безъцѣлно; него пѣкъ рошяви Калмуци; а Българи, истенни Християни и чистокрѣвци добри Славяни, съ които цѣли 4 вѣка и половина се мѣчихъ Турцитѣ, да ни поробятъ окончателно и пакъ не можахъ; защото сѣко лѣто Българинътъ се показваше на връхъ юнашка Стара Планина и отъ тамъ протестуваше прѣдъ цѣлиятъ Хрис-

тиански свѣтъ, че робството не му е положение, което може да принесе безропотно, (и не милостиво е клалъ своитѣ притеснители), както правятъ самитѣ Русси прѣдъ своятъ Калифъ и неговата камарила. — Най послѣ ний ся видѣхме освободени, по милость Божия, безъ да бждемъ биле съвършено изгубили свободата си. —

Най послѣ догдето: на Българскитъ Славенъ Тронъ сѣди Негово во Царско Височество, Българскый Князь **ФЕРДИНАНДЪ I-й**, нашиятъ горѣщо любимъ отъ цѣлиятъ Българскый Народъ Господаръ, догдето България се управлява отъ днешното Министерство на чело съ Славниятъ нашъ Народенъ Поборникъ Президентъ Министръ и догдѣто задъ тѣхъ стои цѣлиятъ образованъ Християнски Миръ (на когото образованието ще държи сякога въ краката си грубото Русско множество въ какъвто случай и да би било.), Плюсъ Нашата Народна (умствена и физическа) юнашка сила, до тогава ний Българитѣ не се боимъ отъ никого и сме на пълно увѣрени, че ний ще бждемъ Господари на земята си, която населяваме, догдѣто грѣе Българското приятно и топло слънце, до гдѣто имаме този райски климатъ — тази благоуханна атмосфера и тази изобилна растителность. — Тѣзи бежесвенни добрини, подарени намъ отъ самага Бога и ний не ги даваме никому догдѣто сме живи и живѣемъ въ този земний рай. — Прѣлестна България.

Впечатление отъ нова година.

(въ градъ Плѣвень).

Прѣдъ видъ на това, че вчера за пръвъ пѣтъ излѣзе на бѣлъ свѣтъ нашиятъ скромень трудъ „НАРОДНА СИЛА“, както и по, необходимостъ да се отиде по нѣкаде на гости за нова година, то неволно бѣхме, по пѣтътъ, зрители на различнитѣ сѣфни, които прѣдставлявахъ нашитѣ съграждани, като се расхождахъ по калнитѣ градеки улици наслаждающи се отъ прѣгѣтното, ясно и топло врѣме.

Най напредъ срѣцнахме една група, състояща отъ свирисинеци

(1) Въ святата Русска земя — (Християнскитѣ Каморатъ) не може ничо писмено, да сжцествува, освѣнъ ако бжде официално, или официално, защото всѣкитѣ вѣсници и др. п., не само че сж изражение на внушението отъ нѣкое началство; нѣ още минуватъ прѣзъ цензурното отдѣление, което мѣлничкомъ одобрява сяко что пропуца на бѣлъ свѣтъ.

(2) Въ единъ брой отъ Русската „Всемирна Иллюстрация“ прѣди 3 — 4 години бѣше помѣстена една рисунка прѣдставляюща стариятъ градъ „Болгаръ“ Славна Столица на Велика Бѣла България.

и единъ кривокракъ михурджия (нѣкогашень яхурджия), на чело съ г-на Коткудеско. Къйни Рошу (червено куче) вѣрашенъ катранджия, които бѣха много лѣскаво облѣчени и надуто разговаряхъ за тѣхнитѣ мистериозни гешефтърлѣци; Поизглѣдахъ ги азъ и прѣзъ умътъ ми мина идеята, да се попитамъ: че какъ ли тия дилафообразни, сега, контета, сж ся прѣобърнали въ такива, отъ вонещитѣ толумо-образни звѣрове (отъ катранени и зейтинситолуми), които като черви пѣплятъ изъ гюбрѣнитѣ купища по всичкитѣ вѣшкави ханища изъ България? и лѣсно намѣрихъ отговоръ на това: Сиврисинекътъ, си казахъ азъ, е Християнскитѣ чяфутинъ; той е въ състояние, да прави всичко — Даже и по два чивта рога, да носи, стига само, таковото обстоятелство да му донася нѣкой *килинъ* (нѣкоя облага), подъ какъвѣто видъ и да би билъ той; Подиръ тая група отъ *бръмчаци* и *кръвопийни муми*, вървеше друга една подобна купчена, състояща отъ три разнообразни сжщества; отъ които едното отъ тѣхъ бѣше една челоуѣче фигура, която имаше понарообразна и мазна физиономия и за която, случайно, единъ приятелъ ми каза (въ нея минута), че билъ нѣкой си *астаринъ*, който въ турско врѣме билъ измикаринъ на нѣкой си Француски екименъ — чистилъ му конѣтѣ, готвилъ му гозба и му измикарувалъ изъ кѣщи, до гдето най послѣ, като го поиспраксалъ малко, и го пратилъ (Екименътъ го пратилъ) въ село Пърдилово (и други села), въ които испекалъ ахтарскитѣ занаятъ и се завърналъ зъ гр. Плѣвенъ, *голямъ чѣлянъ*! — Ехъ! Че бѣше той доволенъ като прѣстѣпаше величествено *подъ рѣчка* съ една суха, на лице и глава, фигура, която постоянно си махкаше и си виѣше сухата тиква, ту на лѣво, ту на дѣсно, като *иступленний дервинъ* и расправяше нѣщо за нѣкой

си градскитѣ сжвѣтъ. — За тоя послѣднитѣ ми разказахъ, че билъ нѣкой си *Фелдшеръ* (Фелдшеръ?), който билъ се училъ по Влашкитѣ села на тоя мурафетъ и че често го прѣхващали живи и здрави — той вѣрва че при пълнолуние влиза въ главата му единъ дяволъ, който го кара да си бърка тиквата въ веѣка кофа, делва, казанъ, каца или баба гдѣто стои потоненъ, догде се поитуди и хайде дома, гдето прави други сцени! Демонаниякъ сиромаштъ! Трѣтата фигура приличаше на вѣйка облечена въ тѣсни Нѣмски дрѣхи съ лѣскави чипици и калоши; Това дрѣбно-суховато-черно същество блѣскаше своитѣ черни очи, съ своятъ овчи-погледъ и расправяше на другаритѣ си за намкаквиси подписи и заявления — то се наричало Г-нъ Шльоповъ (че се шльопкало въ веѣко гърне гдѣ намѣри) и отъ далекко смърди на старъ катраненъ толумъ.

Втората въпросна група, като понаближи първата, извика: На кждѣ бѣ Киръ Димитраки? Тоя послѣднитѣ отговори: у Киръ Тодоракюви отъ постоянната *копироммисия*. — Защо? — А бѣ, да видимъ *како ке го нева законношъ за кофата*, че тамамъ 17,000 изгубихме отъ послѣдното мѣрѣние, че оня чернитѣ не даваше, да се поблѣска стѣргалката. — Кирътъ е *опозация*! — (Елебетя, мухуръ му е) — Тая група била отъ нѣкаква си търговска *купаня*! — а пѣкъ прѣдмѣтния Киръ Тодоракито е тлѣсто-кравено и полуграмотно животно, на което сурагѣтъ е надутъ, *като толумъ отъ пиянство*.

По нататкъ срѣцнахъ друга една нова група състояща отъ тънки фигури, повечето *даскалъ тѣкълъ* (мѣжду които плуваше една дрѣбна, черна и гаргообразна карикатура) (Даскалъ!). — Тѣ разговаряхъ нѣщо си за намкакво си читалище, като викахъ: Ха а!, пѣй че сполучихме бѣ-да му се не види, пуцината му,

накъ неграмотнитѣ дѣбелъ селякъ, ще ни води, *ниш аллахъ* ще просвѣтнемъ! По послѣ видѣхъ до кошето на единъ дюкянъ една група състояща отъ четири дуни *човѣци*, отъ които двамата бѣхъ съ малки кечесакаллии бради, които като говоряхъ за *политиксия* подкачяхъ ту на горѣ, ту на страна и се смѣяхъ; а третиятъ бѣше една фигура суховато-черновита, съ тънко-дълга шия; а четвъртиятъ — челоуѣкъ благообразенъ. — Попитахъ, азъ, одного приятеля — кои сж въпроснитѣ *скокливи фигури*? — на което ми се отговори: че двамата съ брадитѣ биле *сжжкаци*; отъ които единиятъ се наричаль Г-нъ Скакалеско Скоковъ (опозиция!), който дошелъ тука облеченъ въ дрѣхи малко по ошърпани и въ продължѣние на едно кжсо врѣме, тоя *чалашканишъ* успѣлъ да си *беджердиса* нѣколко кѣщички — блазе му!, казваме ний; Вториятъ билъ нѣкой си Г-нъ Х; а третиятъ нѣкой си Г-нъ Коцофановичъ, отличенъ мюзевиринъ; той прави много *политиксия* и принадлежалъ на партията; *Мугуръ* ми е *ке овде го кламъ; ке онде го кламъ*; четвъртиятъ гагаузинъ — Блаженни люди! си казахъ азъ и заминахъ, надарилъ ги Богъ съ весели сърдца! .

РАЗНИ.

Пишѣтъ ни изъ градътъ че Градскитѣ лѣкаръ си подаль отставката отъ занимаемата му служба по причина, че много недоволни отъ него, граждани, биле подали заявления на Градското Общинско Управление и искали да се повѣри тая длѣжностъ другиму нѣкому. — Заедно съ писмото си, приятельтъ, ни испраца и преписъ отъ тритѣ заявления подадени въ Управление-то. Ний за сега даваме мѣето само

ПОДЛИСТНИКЪ

(Продължение отъ 1-й брой)

НАШЕТО ОБЩЕСТВО.

Ти се спирашъ и наблюдавашъ.

На една страна въ кафенето весела дружина допиря послѣдний грошъ, а друга група въ по тъмното кюше ѝ прави отчаяна конкуренция. За бжджето тукъ се тѣкми важно откритие отъ областъта на спиртологията и въ единъ прѣкр сенъ день свѣтътъ ще има да чуе небивали нѣща за тия герои. Тогава тѣхната слава ще протрѣщи отъ козирогъ до истокъ и цѣлата вселенна ще имъ се поклони, защото, вѣрни на своитѣ традиционни начала тѣ ще дадѣтъ окончателна формула на една колкото стара, толкова и нова наука: *прѣсвѣтаята великомъжечница*. Всичкитѣ членове отъ тия двѣ отбрани дружинки се свѣрзватъ по мѣжду си отъ друго едно по силно чувство, изъ областъта на Парнаскитѣ обитатели. Ето защо тѣ сж вѣрни и нераздѣлни. Тѣ шу- само несвързани думи: изъ тѣхнитѣ уста, дитѣ дяволтъ би имъ раз- разговорътъ става защото капката е

произвѣла вече своето познато дѣйствие въ главата и изразителтъ на мислитѣ се чувствува не въ сила да изпълнява заповѣдитѣ на главния двигател-умътъ. Както се вижда, двѣтѣ дружини сж заняти съ нѣкои важни кроежи и въпроси, но тѣ не намиратъ за нуждно да се сприкажатъ тайно, защото знаятъ, че нѣкое издѣйническо ухо не ги слѣди, па освѣнъ това, никой не би имъ разбралъ какво мислятъ, защото тѣхний говоръ въ тая минута съставлява филологическа рѣдкостъ и тѣ сами могатъ да се разбержтъ само по изражението на лицето.

— Хайде, за да не ни испроварятъ, обади се едно трѣтясто челѣче, лицето на което прѣдставлява цѣла крѣпостъ, набрѣздена и заобиколена отъ безчисленни ламове и трапчини.

— Ей сега, отговори дружината, но нека му оставимъ още малко подекаса.

Догдѣто дружината да изговори това, една важна и надута персона която нѣкога е чистела яхри и паници, а сега се ерчи и перчи за голѣма-птица и шкембето на която съставлява рѣдко явление въ всесилната природа, извика на кафеждията:

— Ей, пхздерко! Дай още една ока и когато чашитѣ се запѣниха, персоната, която бѣше се научкала до послѣдния градусъ и краката ѝ правѣха лака-

тушни движения и прѣклѣквания, изведнжъ дѣлѣ до оживление и почна да пѣе:

„ По очица на веднѣжъ,

„ Туй се казва косеръ мжжъ

Това докара до минутенъ екстазъ цѣлата дружина и тя нададе едни дивни викове и въсклицания. Едно турско махне се проточи като дългото „ *Свѣтлий боже* “ и подъ тия вдхновения, персоната поиска да покаже своиятъ ораторски талантъ, при всичко, че языкътъ бѣ сплетенъ и изговаряше само едно пен-ен-ен-н . . . и т. н.

— Господа! Народътъ, нашия клѣтий народъ, извика персоната, но понеже общото внимание бѣше обѣрнато къмъ други прѣдмѣтъ, то тя се въскачи върху стола, шкембето се испѣчи и показа подъ формата на правилна полуокръжностъ и тогава съ по голѣми жестове и чувства почна да вика: Народътъ, когато прѣдставлявамъ и въ името на когото говоря, нашия клѣтий народъ, господа, очаква съ отворени обятия сѣвернитѣ соколи. Великата наща освободителна ще развѣе скоро своитѣ знамена и тогава за насъ настѣва неописуемо тържество, посрѣдъ ликуванията на историческитѣ казаки. Азъ и народътъ но още недоисказаль тая дума, въ кафенето влиза друга дружина, съ зилове и дааре, отъ прѣдя и едно

итѣ дълбоки укени и съ околнитѣ хубави дървета. — Всичкитѣ тия съ най тънкитѣ имѣ подробности. — Изобрѣтателтъ бѣше въ възхищеніе отъ тая сполука. Между всичкитѣ тия разнородни нѣща, той забѣлежи, че подъ единъ кичястъ триандафилъ, който бѣше расположенъ въ едно љкюше между дуваритѣ и който бѣше увисналъ отъ многото рози, се виждахъ двѣ чловѣчески лица, които бѣха тѣй приближени едно до друго щото не представляваха, освѣнъ едно. — За да се видятъ по добрѣ тия лица, той увеличи нѣколко пѣти снимката и какво да види — чудо надъ чудесата! Едното отъ тия двѣ хубави лица бѣше самата Г-жа Х. (самата негова съпруга), която бѣше снемена съ приятна усмивка; а другото лице, което бѣше до нейното, имаше мустаци!!! Отъ тоя хубавъ майски день Г-нъ Х. престана да се занимава вече съ фотографія а Г-жа Х. се намира вечи при майка си въ Оранжъ; защото, 15 дена следъ новоизобрѣтателната снимка на Г-на Х., тѣхниятъ бракъ бѣше вече расторгнатъ въ слѣдствие на самата тая снимка, която послужи за доказателство прѣдъ сѣдилището, че святостъта на бракъ е нарушена отъ страна на съпругата му.

Тоя новъ родъ фотографія може да послужи за снимание на разстояние отъ 2 до 4 километра на неприятелскитѣ позиции отъ страна на ония, които правятъ рекогносцировка или на Географиститѣ при новитѣ имѣ открития.

Видинскитѣ хапжсани? Зная азъ каква си стола и защо си страдал: Ами въ Ловчанскитѣ катили, кого караха аджеба? Да ли не пакъ тѣбе? И то защо? За хорско добро ли? За идея ли? За народа ли или за твоитѣ обири и золумлуди?

А ти уби господаря си, за да му вземешъ паритѣ, при привземанието на градътъ, изговори докачаниятъ и стана невидимъ:

Мѣжду дружината се повдигна още по голѣма шумотевица, а вий глѣдате и не можете да се начудете. — Боже мой, ти Господи! Какво е това общество, какви са тия хора? какъвъ е тукъ идеалтъ? Гдѣ е доброто, гдѣ е чистото и не порочното? Гдѣ е честността, гдѣ е правдата? И дали мѣжду тия хора? мѣжду това общество има вече честностъ и правда, или тѣзи думи намиратъ прибѣжиште само въ сиромашкитѣ колиби?

Питате вий това дълго, но нѣма кой да ви отговори. Прѣдъ васъ се откриватъ ужасни картини, подлости и злодѣйства, вий стоите неподвиженъ, и разсеянъ а въ главата ви бродятъ мисли безъ начало и край.

А кой бѣше оня, който се препоръчаше за народенъ дѣецъ? градски свѣтникъ отъ едно не отколешно време, богаташъ и уважаемъ търговецъ, изъ горнята махла, чловѣкъ, който се ползува съ особена депутация мѣжду тукашното общество и гласътъ на когото се чуе при рѣшаванието на всѣки икономически и общественъ въпросъ, Той е нѣкогашенъ хапжинъ пуснатъ на скоро изъ Видинскитѣ хапжсани за краджи и обиръ

и г. нусом!

слѣдва.

ТЕЛЕГРАММИ.

Г-нъ Вълковичъ, Българския дипломатически агентъ въ Цариградъ, отново усигуриль Портата, че Българското правителство нѣма намѣрение да тури секвестръ на желѣзната линия Бѣлово-Мустафа паша, която е частъ отъ устѣжката на баронъ Хирошъ.

Портата се обявила удовлетворена отъ неговитѣ усигурувания и счита въпроса свършенъ.

Шакиръ Паша ще бѣде пратенъ за специаленъ комисаръ въ София по работата на желѣзния пѣтъ.

(В. Устожъ)

„В. Таимсъ и Стандардъ“ правятъ една жива критика на Русската циркулярна нота върху Българския заемъ. Тѣ противостоятъ, че България била нарушила Берлинския трактатъ. Руссия нѣма право да протестира противъ подпорката дадена въ Виспа за Българския заемъ въ което врѣме тя не само, че дала подпорка на сръбския заемъ, който е сключенъ въ Парижъ по го и гарантирала. Както и да е „В. Стандардъ“ вѣрва, че Руссия ще направи зло, ако би призовала България и приятелитѣ на княза прѣдъ трибунала на публичното мѣние въ европа, защото не България, а Руссия ще бѣде осѣдена.

(В. Устожъ)

Редактора на в. „Напрѣдъ“ е забъркалъ изново пусулата. Нецастникътъ, той се къса да доказва, че съществуването на България е дѣло изгубено, че България гипе и пропада, ако не се повика на власт неенъ му Драганъ, фаталния Петко Каравеловъ, казто той го наричаше едно врѣме и Ловчанското Буландже. Ний разбираме много добрѣ гдѣ боли бай Кърджиева, но не можемъ да му помогнемъ. Обстоятелствата сж такъвъ силенъ факторъ, които преустройватъ вътрешното „азъ на чловѣкътъ и си играятъ безцеремонно съ ноговата сѣдба. Ето защо и ний нѣма да вържимъ кусуръ на бае Кърджиевъ, гдѣто той се прѣмири съ миналото и почна да прави челобитие прѣдъ героятъ на Казанлъжскитѣ арести и прѣдъ оная интреганствующа пѣпльчъ, която титулира себе си съ името „Легална оппозиция.“ Обаче едно нѣшо искаме да знаемъ защо г. Кърджиевъ отъ распаленъ радикалъ се преобърна въ отчаянъ опортюнистъ и защо догдѣто проповѣдваше чрѣзъ своя *сексенз-боялия* вѣстникъ пълна свобода въ народното самоуправление, той слѣзе до онова ниско диридже да кани, Негово Царско Височество да сваля сегашний кабинетъ? Ако намъ е позволено да се впускаме въ ония дълбоки нѣща, които ся наричатъ господарственно устройство, конституционни начала и пр., то нека ни бѣде простено да кажемъ на почтения нашъ събратъ, че той се много лъжи въ своитѣ заключения. — Ний даже съжаляваме, че той въ свитѣ дертове отиде до тамъ, че даде кракъ на всичко онова, което проповѣдваше до сега. Но какво да правимъ? — Не сме му

ний криви. Едно нѣщо има обаче да благодаримъ на г. Кърджиева, че той не иска да крие, че огромната неговата „Народна Партия“ или по нашенски цанковистическата клика е имала за идаль студений сѣверъ съ неговитѣ, канбани и черкови, съ задупливата Петербургската атмосфера и Гатчинский обитателъ, и че тия ще ся хвърли пакъ въ обятията на тоя кръвожеденъ автоматъ, ако не се даде кокалче на Цанкова, Бурмова и пр. Така бай Кърджиевъ! ти си каза правичката, че всичката гюрюлтия е за помѣдената пита, а не за нѣкакви си отвлѣчени понятия и мечтаеми народни интереси. Ний ти благодаримъ повторно за тая откровенностъ и за слѣдующий пѣтъ ще има да по говоримъ по обширно.

Научаваме се съ удоволствие, че досегшния училищенъ инспекторъ Я. Ц. Бръшляновъ е вече уволненъ отъ длѣжностъ. Веѣкой, който познава по-отъ близо Бръшлянова, не може освѣнъ съ радостъ да порѣщне тая новина Неговото прѣмахвание отъ Инспекторската длѣжностъ бѣше една въпиюща нужда, налагана отъ принципа за прѣусиѣванието на училищата въ окръга. Най ситиѣ, тоя чловѣкъ, който е глѣдалъ веѣкога да експлоатира съ своето положение и прогони изъ градътъ и окръга веички по способни учители които не искахъ да стантъ мани въ рѣцетѣ му трѣбваше да се махне много по отъ рано, отъ колкото сега.

Ний се утешаваме отъ надѣждата, че за напрѣдъ поне тоя чловѣкъ нѣма да прѣчи за правилното напрѣдвание на тия священи храмове на чловѣчески умъ — училищата. Ний вѣрваме, че министерството ще назначи на негово мѣсто достойно лице, което проникнато отъ идеята да нарѣди училищата, ще съумѣе да прѣмахне хаосътъ въвѣдегъ въ тѣхъ прѣзъ времето на Бръшлянова и ще ги повдигне на оная висота, която тѣ трѣбва да заематъ.

ПЛѢВЕНСКО ОКР. УПРАВЛЕНИЕ.

Обявление

№ 9

гр. Плѣвень, 5 Януарий 1890 год.

По поводъ на поздравителната ми телеграма до НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО по случай новата година, вчера получихъ слѣдующата телеграма отъ София:

Плѣвень Окрѣжному Управителю, НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО, крайно доволенъ отъ исказанитѣ Ви поздравления и благопожелания по случай новата година, ми заповѣда да предамъ Вамъ и на населението отъ окръга негова та сърдечна благодарностъ

Тѣпчилещовъ“.

Изложеното обявявамъ на населението въ вѣрненото менъ окръжие за всеобщо знание.

Плѣвенский Окр. Управитель

И. Симеоновъ.

Секретаръ: Саввовъ.

По причина на многото патрупанъ материалъ, за настоящиятъ брой, ний просимъ извинение отъ ония Г. г., които ни сж испратили дониски и статии, за публикувание, че не можемъ да ги помѣстимъ въ настоящия брой като имъ се обѣщаваме, че при първийтъ удобенъ случай ще имъ изпълнимъ желанието. Тѣй сжщо ще помѣстимъ и заявлението, за което спомѣнахме по горѣ относително бившия градски лѣкаръ.